

George R. R. Martin
HRA O TRÓNY
PIESEŇ LADU A OHŇA
Kniha Prvá

PROLÓG

Mali by sme sa vrátiť,“ povedal Gared, keď les okolo nich začal tmavnúť. „Tí divosi sú mŕtvi.“

„Ty máš z mŕtvych strach?“ opýtal sa ho ser Waymar Royce s miernym náznakom úsmevu.

Gared na uštipačnú poznámku nereagoval. Mal vyše päťdesiat, bol starý a v živote už stretol veľa urodzených pánov. „Mŕtvi sú mŕtvi,“ prehodil krátko. „Od mŕtvych sa držme radšej ďalej.“

„Naozaj sú mŕtvi?“ opýtal sa šeptom Royce. „Aký máme dôkaz?“

„Will ich videl,“ povedal Gared. „Keď Will hovorí, že sú mŕtvi, nepotrebujem iné dôkazy.“

Will vedel, že skôr či neskôr ho zatiahnu do svojho sporu. Želal si, aby to bolo radšej neskôr. „Moja matka vravievala, že mŕtvi nespievajú piesne,“ zapojil sa do rozhovoru.

„Moja dojka hovorila to isté, Will,“ súhlasil Royce. „Nikdy never tomu, čo počuješ pri ženskom prsníku. Niektoré veci sa môžeme naučiť aj od mŕtvych.“ Jeho hlas sa zvučne niesol súmráčnym lesom.

„Máme pred sebou ešte dlhú cestu,“ poznamenal Gared. „Osem, možno deväť dní. A už sa stmieva.“

Ser Waymar Royce bez záujmu zdvihol zrak k oblohe. „V tomto období sa noc začína vždy o tomto čase. Hádam sa len nebojíš tmy, Gared?“

Will videl, ako Garedovi stuhla tvár, v očiach pod kapučňou čierneho plášťa sa mu blysol potláčaný hnev. Gared strávil v Nočnej hliadke štyridsať rokov ako chlapec aj ako muž a nebol zvyknutý na to, aby jeho slová brali na ľahkú váhu. A predsa v tom bolo čosi viac. Okrem urazenej pýchy cítil Will v starom mužovi ešte niečo. Bolo to takmer hmatateľné, nervózne napätie, ktoré sa nebezpečne blížilo k strachu.

Will chápal jeho nepokoj. Sám strávil na Múre štyri roky. Keď ho prvýkrát poslali na druhú stranu, spomenul si na všetky staré historky, ktoré počul, a zovrelo mu žalúdok aj všetky vnútornosti. Po návrate sa na tom smial. Teraz už mal za sebou stovky výprav a nekonečná temná divočina, ktorú južania nazývali Prekliaty les, mu viac nenaháňala hrôzu.

Až do dnešného večera. Dnes večer to bolo iné. Spolu s temnotou sa do lesa vkradlo niečo, z čoho mu naskočila husia koža na celom tele a na zátylku sa mu zježili vlasy. Deväť dní putovali na sever a na severozápad, a znovu na sever, vzdľaľovali sa od Múru po stopách skupiny divých útočníkov. Deň čo deň to bolo horšie. A dnes to bolo úplne najhoršie. Dul prudký severák, ohýbal stromy, ktoré stonali a šuchotali ako živé bytosti. Will mal celý deň pocit, akoby ho čosi pozorovalo, čosi chladné a neúprosné, niečo, čo ho nemá rado. A Gared to cítil tiež. Will netúžil po inom, len sa rozbehnúť ozlomkrky do bezpečia Múru. O podobné pocity sa však so svojím veliteľom nedelíte.

Hlavne nie s veliteľom, ako bol tento.

Ser Waymar Royce bol najmladší syn z prastarého rodu s priveľkým počtom dedičov. Mal osemnásť rokov, bol to pekný mladík so sivými očami, ladnými pohybmi a štíhly ako mladá jedľa. V sedle obrovského čierneho bojového žrebca sa doslova vypínal nad Willom a Garedom s ich malými huculmi. Mal na sebe vysoké jazdecké čižmy z čiernej kože, čierne vlnené gamaše, čierne rukavice z moleskinu a vyberanú zbroj – trblietavú drôtenú košeľu na odeve z čiernej vlny a varenej kože. Ser Waymar odprisahal vernosť bratstvu Nočnej hliadky pred necelým polrokom, hoci nikto nemohol povedať, že by na svoje povolanie nebol pripravený. Aspoň pokiaľ išlo o oblečenie.

Jeho najväčšou pýchou bol čierny plášť zo sobolej kože, hrubý a mäkučký. „Stavil by som sa, že ich všetky pozabíjal sám, určite,“ hovoril Gared v barakoch nad vínom, „vykrútil im tie malé krky, náš mocný bojovník.“ Všetci sa vtedy schuti zasmiali.

Je ťažké prijímať rozkazy od muža, z ktorého sa človek smeje nad čašou vína, uvažoval Will, keď sa roztrasený niesol na svojom huculovi. Gared má určite rovnaký pocit.

„Mormont hovoril, že ich máme nájsť, a to sme už urobili,“ povedal Gared. „Sú mŕtvi. Už nám nebudú robiť problémy. Čaká nás ťažká cesta. Toto počasie sa mi nepozdáva. Ak začne snežiť, cesta späť nám potrvá aj dva týždne, a pritom je sneh to najlepšie, v čo môžeme dúfať. Zažili ste niekedy snehovú fujavicu, pane?“

Zdalo sa, že jeho lordstvo ho nepočulo. Svojím typicky znudeným neprítomným pohľadom sledovalo rastúce šero. Will jazdil s rytierom dosť dlho, aby vedel, že keď sa tvári takto, najlepšie je ničím ho neobťažovať. „Povedz mi ešte raz, čo si videl, Will. Do posledného detailu. Na nič nezabudni.“

Predtým než Will zakotvil v Nočnej hliadke, bol lovec. No, vlastne pytlak. Chytili ho v lesoch lorda Mallistera jeho jazdci, práve keď sťahoval z kože pánovho jeleňa, a dali mu na výber: Buď sa oblečie do čierneho, alebo príde o ruku. Nikto sa nedokázal pohybovať v lese tichšie ako Will, a čiernemu bratstvu netrvalo dlho, kým odhalilo jeho skrytý talent.

„Tábor je dve míle odtiaľto, za tým hrebeňom hneď pri potoku,“ povedal Will. „Priblížil som sa k nemu, nakoľko som si trúfol. Je ich tam osem, muži aj ženy. Deti som nevidel. Postavili si prístrešok pri skale. Teraz je už zapadnutý snehom, ale stále ho trochu vidieť. Nehorel tam žiadny oheň, aj keď ohnisko bolo stále jasne vidieť. Nikto sa nehýbal. Žiadny živý človek nevydrží tak dlho bez pohybu.“

„Videl si krv?“

„Nuž, nie,“ pripustil Will.

„Nejaké zbrane?“

„Zopár mečov a lukov. Jeden muž mal sekeru. Na pohľad masívnu, s dvojitým ostrím, hrozivý kus železa. Ležala vedľa neho na zemi, hneď pri ruke.“

„Zapamätal si si, ako ležali telá?“

Will pokrčil plecami. „Niektoré sa sediačky opierali o skalu. Väčšina ležala na zemi. Akoby spadli.“

„Alebo spali,“ nadhodil Royce.

„Spadli,“ trval na svojom Will. „Hore na hrabe bola žena ukrytá za konármi. Hliadka.“ Usmial sa. „Dával som si pozor, aby ma nezbadala. Keď som sa dostal bližšie, zistil som, že ani ona sa nehýbe.“ Mimovoľne ho striaslo.

„Je ti zima?“ opýtal sa Royce.

„Trochu,“ zamrmlal Will. „To ten vietor, pane.“

Mladý rytier sa k svojim uľňukaným spolubojovníkom otočil chrbtom. Zmrznuté lístie navôkol šuchorilo vo vetre a Royceov žrebec nepokojne klusal ďalej. „Čo podľa teba zabil tých ľudí, Gared?“ opýtal sa nenútene ser Waymar. Upravil si dlhý sobolí plášť.

„Mráz,“ odpovedal Gared so železnou istotou. „Videl som, ako ľudia mrzli minulú zimu a ako mrzli zimu predtým, keď som bol ešte chlapec. Každý rozpráva o závejoch vysokých štyridsať stôp a ako sa zo severu priženie víchrica, ale skutočným nepriateľom je chlad. Zakráda sa za vami tichšie než Will, a vy sa najskôr trasiete od zimy, drkocete zubami, podupkávate nohami a snívate o varenom víne a príjemnom teple plameňov. A páli. Nič nepáli väčšími než chlad. Ale len chvíľu. Potom sa do vás dostane, preniká vám celým telom, a zakrátko už nemáte silu s ním bojovať. Jednoduchšie je posadiť sa alebo zaspáť. Nakoniec vraj už necítite bolesť.“

Zoslabnete, doľahne na vás obrovská únava a všetko sa začne strácať, akoby ste klesali na dno mora teplého mlieka. Cítite len pokoj.“

„Aké kvetnaté, Gared,“ poznamenal ser Waymar. „Nikdy by som si nebol pomyslel, že v tebe drieme básnik.“

„Viem, čo znamená, keď sa človeka zmocní chlad, vaše lordstvo.“ Gared si zložil kapucňu a otrčil serovi Waymarovi kýptiky uší. „Dve uši, tri prsty na nohách a malíček na ľavej ruke. Dopadol som ešte celkom dobre. Môjho brata našli na strážnom stanovišti zamrznutého, s úsmevom na tvári.“

Ser Waymar pokrčil plecami. „Mali ste sa teplejšie obliecť, Gared.“

Gared zagánil na mladého lorda a jazvy okolo dier na mieste, kde mal kedysi uši, ktoré omrzli a majster Aemon mu ich musel odrezať, očerveneli od hnevu. „Uvidíme, ako teplo sa budete vedieť obliecť vy, keď príde zima.“ Stiahol si kapucňu do čela a nahrbil sa na koni, tichý a mrzutý.

„Keď Gared hovorí, že to bol chlad...“ začal Will.

„Bol si tento týždeň na hliadke, Will?“

„Áno, pane.“ Neprešiel týždeň, aby naňho nevyšlo aspoň desať poondiatych hliadok. Na čo naráža?

„A aký sa ti zdal Múr?“

„Uplakaný,“ odpovedal zamračené Will. Teraz už vedel, čo sleduje mladý lord svojimi otázkami. „Nemohli zamrznúť. Nie v čase, keď Múr plakal. Nebola taká zima.“

Royce prikývol. „Bystrý chlapec. Minulý týždeň síce párkrát prituhlo a občas sa prihnala krátka snehová prehánka, ale rozhodne nebol taký mráz, aby zabil osem dospelých ľudí. Dovoľ mi, aby som ti pripomenul, že tí ľudia boli oblečení v kožušinách a koži, mali prístrešok a mohli si rozložiť oheň.“ Rytier sa sebaisto usmial. „Zaveď nás tam, Will. Chcem sa na tých mŕtvych pozrieť sám.“

Márna snaha. Rozkaz bol rozkaz a česť im veľmi poslúchnuť.

Will šiel prvý, jeho chudý malý kôň si starostlivo vyberal cestu cez nízke krovie. Minulú noc napadlo trochu snehu, pod krehkou bielou škrupinou striehli na ľahkovážnych, neopatrných jazdcov kamene, korene a ukryté jamy. Za ním bol ser Waymar Royce, jeho veľký čierny žrebec netrepežlivo odfrkaval. Bojový žrebec sa nehodí na prieskumné výpravy, ale skúste to povedať jeho lordstvu. Gared šiel na chvoste a potichu frflal.

Na krajinu sa znášal súmrak. Bezoblačné nebo bolo tmavofialové ako stará modrina, potom sa prezlieklo do čierneho. Vyšli hviezdy a polmesiac. Will im bol vďačný za svetlo.

„Určite by sme mohli ísť aj rýchlejšie,“ povedal Royce, keď mesiac vystúpil nad stromy.

„Nie s týmto koňom,“ namietol Will. Strach mu dodal odvahy. „Alebo chcete ísť prvý, pane?“

Ser Waymar Royce sa neunúval odpovedať.

Kdesi v lese zavyl vlk.

Will zaviedol hucula pod starý pokrivený hrab a zosadol.

„Prečo si zastavil?“ opýtal sa ser Waymar.

„Bude lepšie, keď zvyšok cesty prejdeme pešo, pane. Je to hneď za hrebeňom.“

Royce na chvíľu zastal, zahľadel sa do diaľky – zjavne premýšľal. Medzi stromami zašveľil chladný vietor. Nádherný sobolík plášť sa za ním zavlnil, akoby bol živý.

„Niečo tu neseď,“ zamrmľal Gared.

Mladý rytier sa pohľadovo usmial. „Naozaj?“

„Vari to necítite, pane?“ opýtal sa Gared. „Načúvajte temnote.“

Will to cítil. Za celé štyri roky, čo strávil v Nočnej hliadke, sa nikdy takto nebál. Čo je to?

„Vietor. Ševeliace lístie na stromoch. Vlk. Ktorého z tých zvukov sa bojíš najviac, Gared?“ Keď Gared neodpovedal, Royce ladne zosadol zo žrebca. Priviazal ho k spodnému konáru, čo najďalej od ostatných koní, a vytiahol z pošvy dlhý meč. Drahé kamene na rukoväti sa zatrblietali, mesačné svetlo skĺzlo po ligotavej oceli. Bola to nádherná zbraň, majstrovsky ukutá a očividne nová. Will pochyboval, že ňou niekto niekedy sekol v hneve.

„Stromy tu rastú nahusto,“ varoval ho Will. „S tým mečom sa do nich zapletiete, pane. Nôž by bol lepší.“

„Keď budem potrebovať radu, dám ti vedieť,“ odbil ho mladý lord. „Gared, ty zostaň tu a stráž kone.“

Gared zosadol. „Potrebujeme oheň. Postarám sa o to.“

„Zbláznil si sa, stavec? Ak sú v lese nepriatelia, oheň je to posledné, čo teraz potrebujeme.“

„Existujú aj nepriatelia, ktorých oheň odradí,“ namietol Gared. „Medvede, pravľky a... všelijaké iné tvory...“

Ser Waymar zovrel pery. „Hovorím, žiadny oheň.“

Garedova tvár sa skrývala v tieni kapucne, ale Will videl, ako sa mu v očiach pri pohľade na rytiera prudko zabľyslo. Na chvíľu dostal strach, že stavec vytasí meč. Bola to krátka škaredá zbraň, kožená rukoväť bola stmavnutá od potu a ostrie vyštrbené od častého používania, ale Will by za život mladého lorda nedal ani deravý groš, keby ho Gared vytiahol.

Nakoniec sa Gared rozhladol okolo seba. „Žiadny oheň,“ šepol si pre seba.

Royce to pochopil ako tichý súhlas a obrátil sa. „Veď ma,“ prikázal Willovi.

Will si opatrnerazil cestu hustým krovím, potom zamieril po svahu k nízkemu hrebeňu a pod stromom-ochrancom našiel výhodné pozorovacie stanovište. Na vlhkom blate pokrytom tenkou vrstvou snehu sa mu šmýkalo, kamene a neviditeľné korene stromov sa snažili podkopnúť mu nohy. Ticho a obozretne sa štvrel do kopca. Za sebou počul jemné cinkanie pánovej drôtovej košeľe, šuchorenie lístia a tmené kľatby, keď sa všadeprítomné konáre pletli do cesty mladíkovmu dlhému meču a zachytával sa mu do nich skvostný sobolí plášť.

Na hrebeni rástol veľký strom-ochranca, presne ako si Will pamätal, najnižšie konáre boli sotva stopu nad zemou. Will vkĺzol podeň, ľahol si na brucho do snehu zmiešaného s blatom a pozrel na prázdnu čistinu pod sebou.

Srdce mu zamrelo. Chvíľu sa neodvážil ani dýchať. Mesačné svetlo dopadalo priamo na čistinku, na popol v ohnisku, na prístrešok zapadnutý snehom, na veľkú skalú a polozamrznutý potok. Všetko bolo ako pred niekoľkými hodinami, keď odchádzal.

Iba ľudia zmizli. Nevidel ani jedno telo.

„Bohovia!“ začul nadávku spoza chrbta. Ser Waymar Royce sekol mečom do konára, čo mu stál v ceste, a konečne vystúpil na vrchol hrebeňa. Zastal vedľa ochrancu s dlhým mečom v ruke, plášť sa v náporoch vetra vzdúval za ním a jeho silueta sa vznešene črtala na pozadí hviezdnej oblohy.

„Rýchlo zaľahnite!“ šepol naliehavo Will. „Niečo tu nesedí.“

Royce sa nehýbal. Díval sa dolu na prázdnu čistinu a smial sa. „Zdá sa, že tvoje mŕtvolý zmenili táborisko, Will.“

Will stratil reč. Márne sa snažil nájsť slová. To predsa nie je možné! Očami blúdil po opustenom tábore, pohľad sa mu pristavil na sekere. Na veľkej sekere s dvojitém ostrím, ktorá stále ležala nedotknutá tam, kde ju videl naposledy. Cenná zbraň...

„Zdvihni sa, Will,“ prikázal mu ser Waymar. „Nikto tu nie je. Nezobral som ťa sem preto, aby si sa schovával pod stromom.“

Will neochotne poslúchol.

Ser Waymar naňho pozrel s neskrývaným nesúhlasom. „Nevrátim sa do Čierneho hradu zo svojej prvej prieskumnej výpravy s prázdnyimi rukami. Tých ľudí nájdeme.“ Rozhladol sa okolo seba. „Vylez na strom. Rýchlo. Hľadaj oheň.“

Will sa bez slova zvrtol. Hádať sa s pánom nemalo zmysel. Zadul prudký vietor, prenikol mu až pod kožu. Zamieril ku kmeňu sivozeleného ochrancu s košatou klenbou a začal liezť nahor. Ruky mal zakrátko lepkavé od živice a medzi ihličím sa stratil. Strach mu ťažil útroby ako jedlo, čo sa nedá stráviť. Zašepkal rýchlu modlitbu k bezmenným lesným bohom a vytiahol z pošvy dlhú dýku. Vložil si ju medzi zuby, aby mal pri lezení voľné ruky. Chuť chladného kovu v ústach mu poskytla aspoň akú-takú úľavu.

Dole pod ním mladý lord zrazu zvolal: „Kto je tam?“ Will zachytil v pánovej otázke neistotu. Strápol, načúval, pozoroval.

Les mu odpovedal šumom lístia, mrazivým zurčaním potoka, húkaním snežnej sovy v diaľke.

Iní žiadne zvuky nevydávali.

Will zazrel kútikom oka pohyb. Pomedzi stromy sa kĺzali bledé siluety. Keď otočil hlavu, zbadal v tme biely tieň. Vzápätí zmizol. Konáre sa vo vetre trochu pohli, obtreli sa o seba, poškriabali sa navzájom drevenými prstami. Will otvoril ústa, aby lorda varoval, ale slová sa mu zasekli v hrdle. Možno sa mylil. Možno to bol len vták, odraz na snehu, zvláštna hra mesačného svitu. Čo vlastne videl?

„Will, kde si?“ zakričal zdola ser Waymar. „Vidíš niečo?“ Pomaly sa otáčal okolo svojej osi, náhle ostražitý, s mečom v rukách. Musel ich cítiť rovnako, ako ich cítil Will. Nič však nevideli. „Ozvi sa! Prečo je tu zrazu taká zima?“

Naozaj sa zozimilo. Roztrasený Will sa tuhšie primkol ku kmeňu ochrancu a pritlačil naň tvár. Pocítil na nej sladkú lepkavú živicu.

Z temnoty lesa sa vynoril tieň. Zastal pred Royceom. Bol vysoký, vyziabnutý a na pohľad tvrdý ako staré kosti.

Pokožku mal bielu ako mlieko. Keď sa pohyboval, jeho brnenie akoby menilo farbu; raz bolo bledé ako čerstvo napadnutý sneh, raz čierne ako noc, hmýrili sa na ňom odlesky tmavých sivozelených stromov. Pri každom kroku sa čerili ako mesačný svit na hladine rieky.

Will počul, ako ser Waymar pod ním pomaly sykavo vydýchol. „Nepribližuj sa,“ precedil mladý lord pomedzi zuby. Hlas mu preskakoval ako chlapcovi. Dlhý sobolí plášť si prehodil cez plece, aby mal voľné ruky, pripravil sa na boj a zovrel meč v dlaniach. Vietor ustal. Bola strašná zima.

Iný zatiaľ nečujne postupoval ďalej. V ruke držal meč, aký Will jakživ nevidel. Čepel bola ukovaná z kovu, aký ľudia nepoznali. Ožíval v mesačnom svite, priehľadný ako krištáľová črepina, taká tenká, že pri pohľade z boku nebolo meč vidieť. Svetielkoval priezračným svetlomodrým svitom, čo sa kížal po hranách, no napriek tomu si Will bol istý, že je ostrejší než najostrejšia britva.

Ser Waymar sa bránil statočne. „Zatancuj si so mnou.“ Chrabro zdvihol meč nad hlavu. Ruky sa mu chveli pod váhou zbrane alebo od zimy. A predsa si Will v tej chvíli pomyslel, že ser Royce už viac nie je chlapec, ale muž z Nočnej hliadky.

Iný zastal. Will zbadal jeho oči; modré, hlbšie a modrejšie než oči smrteľníka, ich farba páčila ako ľad. Upierali sa na ostrie meča zdvihnutého do výšky, pozorovali chladné mesačné svetlo stekajúce po ostrí. Na okamih sa Will odvážil dúfať.

Z tieňa sa potichu vynorili tiene – dvojnici toho prvého. Traja... štyria... piati... Ser Waymar azda pocítil chlad, čo od nich zavanul, ale nevidel ich ani nepočul. Will naňho musí zakričať. Je to predsa jeho povinnosť. Ale bude to jeho smrť, ak to urobí. Roztrasený pevne zvieral kmeň stromu a ani nehlesol.

Svetielkujúci biely meč zasvišťal vzduchom.

Ser Waymar mu nastavil svoju oceľ. Keď sa dve ostria stretli, neozvalo sa rinčanie kovu, len vysoký, tenký tón na prahu počuteľnosti, ako zviera, čo zakvíli od bolesti. Royce odrazil druhý úder, a hneď nato tretí, potom ustúpil o krok dozadu. Niekoľko ďalších výpadov, a znovu cúvol.

Za ním, po jeho pravici aj ľavici, všade naokolo stáli pozorovatelia, tichí, trpezliví, bez tváří. Vďaka premenlivým vzorom na dômyselných brneniach boli v lese neviditeľní. Ani jeden sa nepohol, nezasiahol do súboja.

Meče do seba narážali znovu a znovu, Will mal sto chutí zapchať si uši, aby nepočul ten čudný skľučujúci zvuk, ktorý pritom vydávali. Ser Waymar namáhavo dychčal a dych sa mu v mesačnom svite zrážal do bielych obláčikov. Ostrie meča mal pokryté námrazou; na meči Iného tancoval bledomodrý svit.

Potom Royce odrazil nepriateľovu zbraň o čosi neskôr, ako mal. Svetielkujúci meč prešiel brnením pod jeho rukou a mladý lord vykrikoval od bolesti. Pomedzi krúžky brnenia začala presakovať krv. V tom chlade sa z nej parilo a kvapky, čo dopadli na biely sneh, žiarili ako plamene. Ser Waymar si prešiel rukou po boku. Na hrubej rukavici mu zostal červený fľak.

Iný povedal niečo v jazyku, ktorý Will nepoznal; jeho hlas pripomínal praskot ľadu na zamrznutom jazere a z jeho slov bolo cítiť pohrdanie.

Ser Waymar Royce sa rozzúrnil. „Za Roberta!“ zvolal a vyrútil sa dopredu. Zdvihol oboma rukami meč pokrytý námrazou, zvrtol sa okolo vlastnej osi a celou silou švihol mečom od boku. Iný sa takmer lenivo kryl.

Keď sa meče zrazili, oceľ pukla.

Nočným lesom sa rozľahol výkrik a dlhý meč sa rozpadol na stovky lesklých úlomkov, padali na zem ako dážd' ostrých ihiel. Royce s výkrikom padol na kolená a zakryl si oči. Pomedzi prsty mu pretekala krv.

Tí, čo sa doteraz iba prizerali, podišli bližšie, akoby dostali nejaký rozkaz. V hrobovom tichu sa všetky meče naraz zdvihli do výšky a klesli k zemi.

Bola to chladnokrvná poprava. Bledé ostria krájali brnenie ako hodváb. Will zatvoril oči. Hlboko pod sebou počul hlasy a smiech ostrý ako cencúle.

Prešlo veľmi veľa času, kým pozbieral odvahu pozrieť sa dolu. Hrebeň pod ním bol prázdny.

Zostal na strome a sotva sa odvážil dýchať, zatiaľ čo sa mesiac pomaly zakrádal po čiernej oblohe. Nakoniec, celý ubolený a s prstami zdrevenenými od zimy, zliezol zo stromu.

Royceovo telo ležalo v snehu dolu tvárou, s jednou rukou od tela. Hrubý sobolí plášť bol rozsekaný na franforce. Keď tam takto ležal mŕtv, bolo vidieť, aký bol mladý. Len chlapec.

O niekoľko stôp ďalej Will našiel, čo zostalo z jeho meča, iba hrot, rozčesnutý a pokrútený ako kmeň stromu, do ktorého udrel blesk. Will si kľakol, opatrne sa rozhladol okolo seba a zobral ho do ruky. Úlomok meča bude dôkaz. Gared už bude vedieť, čo s ním, a ak nie, tak Starý medveď Mormont alebo majster Aemon určite. Bude Gared ešte vôbec pri koňoch? Musí sa poponať.

Will sa postavil. Nad ním sa týčil ser Waymar Royce.

Prepychové oblečenie mal roztrhané na franforce, tvár dokatovanú. Zo slepej bielej zrenice ľavého oka trčal úlomok rytierovho meča.

Pravé oko mal otvorené. Dúhovka mu horela modrou farbou. Videla.

Z malátnych prstov vypadol zlomený meč. Will zatvoril oči a modlil sa. Dlhé elegantné ruky sa mu letmo dotkli líc, potom sa zovreli okolo krku. A hoci ich chránili hrubé moleskinové rukavice zalepené od krvi, ich dotyk mrazil ako ľad.

BRAN

Svitlo jasné chladné ráno, svieži vzduch naznačoval, že leto sa chýli ku koncu. Na úsvite vyrazili na popravu, dokopy ich bolo dvadsať a spolu s nimi cváľal nervózny a vzrušený Bran. Prvýkrát uznali, že je dosť starý, aby mohol ísť s otcom a bratmi a stal sa svedkom vykonávania kráľovej spravodlivosti. Písal sa deviaty rok leta a siedmy rok Branovho života.

Z malého prístreška v kopcoch vyviedli muža. Robb si myslel, že to bude nejaký divoch, čo prisahal vernosť Manceovi Nájazdníkovi, kráľovi za Múrom. Pri tej predstave mu behal mráz po chrbte. Spomenul si, čo im pri kozube rozprávala stará dojka. Divosi sú zlí, hovorila, otrokári, vrahovia a zlodeji. Obcujú s obrami a ghulmi, za temných nocí kradnú malé dievčatká a pijú krv z vyleštených rohov. Ich ženy počas Dlhej noci spávajú s Inými, aby potom privádzali na svet príšerné pololuďské bytosti.

Lenže muž, ktorého našli so zviazanými rukami a nohami, pripútaného k múru rotundy, kde čakal na akt kráľovej spravodlivosti, bol starý a vychudnutý, len o čosi vyšší než Robb. Mráz ho pripravil o obidve uši a prst na ruke. Oblečený bol v čiernom ako bratia z Nočnej hliadky, okrem roztrhaného a umasteného kožucha.

Dych mužov a koní sa miešal dokopy a v chladnom rannom vzduchu sa premieňal na obláčiky pary. Jeho otec prikázal, aby muža odviazali a predviedli. Robb a Jon sedeli vystretí a mlkvi na koňoch. Sedemročný Bran sa medzi nimi na svojom poníkovi snažil vyzerať starší a pokúšal sa tváriť, že takéto niečo nevidí prvý raz. Cez bránu prístreška prefukoval mierny vetrík a nad hlavami im viala štandarda Starkovcov zo Zimovresu: sivý pravík bežiaci po snehobielom poli.

Branov otec sedel vážny a vznešený na svojom koni, s dlhými hnedými vlasmi sa mu pohrával vietor. S krátko zastrihnutými fúzmi popretkávanými striebrom vyzeral na viac než na tridsaťpäť rokov. Dnes mal v sivých očiach ponurý pohľad, vôbec nepripomínal človeka, ktorý s nimi sedával po večeroch pred kozubom a tichým hlasom im rozprával príbehy hrdinov a detí lesa. Dal si dolu svoju otcovskú tvár, pomyslel si Bran, a nasadil si tvár lorda Starka zo Zimovresu.

V chladnom ráne sa kládli otázky a dávali odpovede, ale Bran si neskôr veľmi nespomínal, čo sa tam pohovorilo. Jeho otec nakoniec vydal príkaz a dvaja strážnici odvliekli otrhaného muža k hrabovému klátu uprostred malého nádvorja. Prinútili ho, aby si položil hlavu na tvrdé čierne drevo. Lord Eddard Stark zosadol z koňa a panoš Theon Greyjoy mu priniesol popravný meč. Ten meč sa nazýval Ľad. Čepeľ bola široká ako mužská dľaň a dlhšia než Robb. Bola ukutá z valýrskej ocele kladivami a čarami a tmavá ako dym. Nič sa nedalo naostriť lepšie než valýrska oceľ.

Otec si sťahol rukavice a podal ich Jorymu Casselovi, kapitánovi svojich domácich stráží. Chytil Ľad do obidvoch rúk a povedal: „V mene Roberta z rodu Baratheonovcov, prvého toho mena, kráľa Andalov a Rhoynarov a Prvých ľudí, pána Siedmich kráľovstiev a Ochrancu ríše, ťa ja, Eddard z rodu Starkovcov, pán Zimovresu a Strážca severu, odsudzujem na smrť.“ Zdvihol obrovský meč nad hlavu.

Branov nevlastný brat Jon Snow podišiel bližšie. „Drž opraty pevne v rukách,“ pošepol, „a neodvracaj pohľad. Otec si to všimne.“

Bran pevne uchopil opraty svojho poníka a nespúšťal oči z odsúdenca.

Otec mu jediným istým úderom odťal hlavu. Sneh sa sfarbil dočervena krvou jasnou ako letné víno. Jeden kôň sa splašene vzopál na zadné a museli ho utíšiť, aby neutiekol. Bran nedokázal odtrhnúť oči od krvi. Pozoroval, ako ju sneh okolo klátu lačno vsakuje a sfarbuje sa dočervena.

Hlava, oddelená od tela, narazila na koreň a začala sa kotúľať. Zastala pri Greyjoyových nohách. Theon bol štíhly

tmavý devätnásťročný chlapec, ktorý považoval všetko za zábavu. Zasmial sa a odkopol odťatú hlavu.

„Osol,“ zamumlal Jon, ale tak potichu, aby ho Greyjoy nepočul. Položil Branovi ruku na plece a ten sa obrátil k nevlastnému bratovi. „Bol si statočný,“ pochválil ho vážne Jon. Jon mal štrnásť rokov a vedel, ako vyzerajú popravy.

Počas dlhej spiatocnej cesty do Zimovresu sa im zdalo, že sa ochladilo, hoci vietor ustal a vysoko na oblohe svietilo slnko. Bran cválal spolu s bratmi hodný kus pred družinou, jeho poník sa zo všetkých síl snažil udržať tempo s koňmi.

„Ten zbeh zomrel statočnou smrťou,“ poznamenal Robb. Bol vysoký, dobre stavaný a rástol každým dňom; ponášal sa na matku, mal svetlú pokožku, gaštanové vlasy a modré oči Tullyovcov z Riavokrutu. „Predsa len bol odvážny.“

„Nie,“ povedal Jon Snow potichu. „Nebola to odvaha. Zomieral od strachu. Bolo mu to vidieť na očiach, Stark.“ Jonove oči boli také tmavosivé, až vyzerali čierne, ale skoro nič im neušlo. Bol v rovnakom veku ako Robb, aj keď sa na seba vôbec nepodobali. Jon bol štíhly a Robb svalnatý, Jon tmavý a Robb svetlý, Jon mal ladné pohyby a bol výbušný, zatiaľ čo jeho nevlastný brat bol silný a rýchly.

Na Robba to neurobilo žiadny dojem. „Do pekiel aj s jeho očami,“ zahrešil. „Zomrel dôstojne. Ideme sa pretekať k mostu?“

„Dobre,“ súhlasil Jon a popchol koňa. Robb znovu zahrešil a vyrazil za ním. O chvíľu už obaja cválali po cestičke. Robb sa smial a vykrikoval, Jon sa mlčky sústredil. Spod kopýt koní odfrkovali spĺšky snehu.

Bran sa ich nesnažil dobehnúť. Jeho poník s nimi nemohol súperiť. Predtým sa zahľadel do očí toho otrhaného muža a teraz o nich premýšľal. Po chvíli sa zvuk Robbovho smiechu stratil a les opäť stíchol.

Bol taký pohrúžený do myšlienok, že vôbec nepočul zvyšok družiny, až kým ho nedobehol otec. „Si v poriadku, Bran?“ opýtal sa láskavo.

„Áno, otče,“ odpovedal Bran a zdvihol k nemu zrak. Otec na mohutnom bojovom žrebcovi sa nad ním v kožiach a kožušinách týčil ako obor. „Robb hovorí, že ten muž prijal smrť statočne, ale Jon vraví, že mal strach.“

„A čo si myslíš ty?“ opýtal sa otec.

Bran sa zamyslel. „Môže byť človek statočný, keď má z niečoho strach?“

„Práve vtedy môže byť naozaj statočný,“ povedal otec. „Pochopil si, prečo som to urobil?“

„Bol to divoch,“ odpovedal Bran. „Divosi unášajú ženy a predávajú ich Iným.“

Otec sa usmial. „Stará dojka ti zase rozprávala tie svoje príbehy. V skutočnosti tento muž krivo prisahal, bol to zbeh z Nočnej hliadky. Tí sú najnebezpečnejší. Zbeh vie, že ak ho chytia, bude o hlavu kratší, a tak sa mu nehnujú nijaké zločiny, ani tie najodpornejšie. Ty si ma však nepochopil. Nepýtal som sa, prečo ten muž musel zomrieť, ale prečo som to musel spraviť.“

Na túto otázku Bran nepoznal odpoveď. „Kráľ Robert má kata,“ odpovedal neisto.

„To áno,“ pripustil otec, „rovnako ako targaryenský kráľ pred ním. Naše zvyky sú však staršie. V žilách Starkovcov stále prúdi krv Prvých ľudí a my veríme, že človek, ktorý vynesie rozsudok smrti, by ho mal aj vykonať. Keď berieš život inému človeku, musíš sa mu pozrieť do očí a vypočuť si jeho posledné slová. A ak to nie si schopný urobiť, potom si ten človek možno nezaslúži smrť.“

Jedného dňa sa z teba stane Robbov banderiálny pán, v mene svojho brata a kráľa budeš spravovať pevnosť a výkon spravodlivosti bude v твоjich rukách. Keď príde ten deň, nesmieš sa z tej úlohy tešiť, ale nesmieš sa od nej ani odvracať. Kráľ, ktorý sa skrýva za platenými katmi, veľmi skoro zabudne, ako naozaj vyzerá smrť.“

Vtom sa spoza hrebeňa pred nimi vynoril Jon. Mával na nich a kričal: „Otče, Bran, poďte sem! Rýchlo sa poďte pozrieť, čo našiel Robb!“ Nato opäť zmizol za hrebeňom.

Jory popchol koňa a pridal sa k nim. „Nejaké ťažkosti, pane?“

„Nepochybne,“ odpovedal jeho pán. „Poďme sa pozrieť, akú galibu vyviedli moji synovia.“ Popchol koňa do klusu. Jory, Bran a ostatní vyrazili za ním.

Robba našli na brehu rieky severne od mosta, vedľa neho sedel Jon, ešte vždy na koni. Na toto ročné obdobie

tam bolo veľa neskorého letného snehu. Robb stál zaborený po kolená v bielom záveji, kapucňu mal stiahnutú a slnko mu zlátilo vlasy. Držal čosi v náručí a obaja chlapci sa rozprávali tajnostkársky stíšenými vzrušenými hlasmi.

Jazdci si opatrne razili cestičku pomedzi záveje, hľadajúc pevný podklad na zasneženom hrbofatom teréne. Prví prišli k chlapcom Jory Cassel a Theon Greyjoy. Greyjoy sa cestou smial a vtipkoval ako zvyčajne. Bran počul, ako hlasno zalapal po dychu. „Bohovia!“ zvolal, siahol po meči a snažil sa udržať svojho koňa.

Jory vytasil meč už skôr. „Robb, choď od toho preč!“ kričal, kôň sa pod ním vzpínal na zadných.

Robb sa zamračil a zdvihol zrak od uzlíčka vo svojom náručí. „Tá vám už neublíži,“ povedal. „Je mŕtva, Jory.“

Bran už v tej chvíli horel zvedavosťou. Popchol poníka, aby ich dobehol, ale otec ho prinútil zosadnúť a pokračovať od mosta pešo. Bran zoskočil z poníka a rozbehol sa k bratom.

Medzitým aj Jon, Jory a Theon Greyjoy zosadli z koní. „Do siedmich pekiel, čo je to?“ opýtal sa Greyjoy.

„Vlk,“ odpovedal Robb.

„Netvor,“ dodal Greyjoy. „Pozrite, aký je veľký!“

Branovi, ktorý sa brodil k bratovi závejom vysokým po pás, divo tíklo srdce v hrudi.

Napoly pochovaný v krvavom snehu ležal veľký tmavý tvor, schúlený v smrteľnej agónii. Riedku srst' mal pokrytú ľadom a sálal z neho sladkastý pach hniloby ako ženská voňavka. Bran zazrel slepé oči, v ktorých sa hmýrili larvy, a obrovskú papuľu plnú zažltnutých tesákov. Mohutnosť zvieraťa mu vyrazila dych. Bolo väčšie ako jeho poník, dvakrát väčšie než najväčší lovecký pes v otcovom psinci.

„To nie je netvor,“ povedal potichu Jon. „To je pravlk. Bývajú väčšie ako vlky.“

Theon Greyjoy namietol: „Pravka južne od Múru nikto nevidel už dobrých dvesto rokov.“

„Jedného práve vidím,“ povedal Jon.

Bran odtrhol oči od obludy. Vtedy si všimol uzlík, čo držal Robb v náručí. Natešene zhíkol a podišiel k bratovi. Víča, malá guľôčka sivočiernych chlupov, bolo ešte slepé. Jemne ovoniavalo ňufáčikom Robbovi hrudník. Márne hľadalo mlieko v záhyboch jeho odevu a vydávalo clivý piskľavý zvuk. Bran k nemu váhavo natiahol ruku. „Neboj sa,“ povedal Robb. „Môžeš ho pohladkať.“

Bran rýchlo a nervózne šteňa pohladkal a odvrátil sa, keď mu Jon povedal: „Tu máš.“ Vložil mu do náručia druhé mláďa. „Je ich tu päť.“ Bran sa posadil do snehu a pritisol si víča k tvári. Malo mäkký teplý kožušok.

„Ešte aj po toľkých rokoch si po ríši voľne pobejú pravlky,“ zamumlal koniar Hullen. „Nepáči sa mi to.“

„Je to znamenie,“ povedal Jory.

Otec sa zamračil. „Je to len mŕtve zviera, Jory.“ Napriek tomu sa zdalo, že mu čosi robí starosti. Obchádzal mrcinu a pod nohami mu vržďal sneh. „Vieme, čo ju zabilo?“

„Má niečo v krku,“ odpovedal Robb, pyšný, že poznal odpoveď, skôr než jeho otec položil otázku. „Tu hneď pod čelustou.“

Otec si kľakol na zem a prehmatával zvieraťa papuľu. Prudko potiahol čosi a zdvihol to do výšky, aby si to mohli všetci obzrieť. Kus odlomeného paroha, celý od krvi.

V družine sa rozhostilo ticho. Muži pozerali na parožie s nepríjemným pocitom a nikto sa neodvážil prehovoriť. Dokonca aj Bran vnímal ich strach, hoci mu nerozumel.

Otec odhodil paroh a vydrhol si ruky snehom. „Prekvapuje ma, že žila tak dlho a bola schopná vrhnúť mladé,“ povedal. Jeho hlas prelomil mlčanie.

„Možno už nežila,“ poznamenal Jory. „Počul som už všeličo... možno bola mŕtva, keď šteňatá prišli na svet.“

„Narodené z mŕtvol,“ ozval sa ďalší muž. „Ešte väčšie nešťastie.“

„To je jedno,“ zavrčal Hullen. „Ani tie dlho nevydržia.“

Branovi sa vydral z hrdla zhrozený výkrik.

„Čím skôr, tým lepšie,“ dal Hullenovi za pravdu Theon Greyjoy. Vytasil meč. „Sem s tou beštou, Bran.“

Malé víča sa mu zamrvalo v náručí, akoby počulo a rozumelo.

„Nie!“ vykrikoval rozhodne Bran. „Je moje!“

„Odlož meč, Greyjoy!“ povedal Robb. Na okamih znel jeho hlas rovnako veliteľsky ako hlas ich otca, pána Zimovresu, ktorým sa raz stane sám. „Mláďatá si necháme.“

„To nejde, chlapče,“ zasiahol Hullenov syn Harwin.

„Bude to úder z milosti,“ dodal Hullen.

Bran pozrel na otca v nádeji, že ho podporí, ale videl iba zamračený pohľad a zvráštené obočie. „Hullen má pravdu, synak. Lepšia je rýchla smrť, ako keby mali zomrieť od zimy a hladu.“

„Nie!“ Keď pocítil, ako mu oči zalievajú slzy, odvrátil tvár; nechcel, aby ho otec videl plakať.

Robb si stál za svojim. „Ryšavá suka sera Rodrika vrhla minulý týždeň mladé,“ povedal. „Bolo ich málo, prežili len dve. Bude mať dosť mlieka.“

„Roztrhá ich na kusy, keď sa budú chcieť napiť.“

„Lord Stark,“ ozval sa Jon. Bolo zvláštne, že oslovil otca tak formálne. Bran naňho pozrel so zúfalou nádejou. „Je tu päť šteniat,“ povedal. „Tri psíky a dve sučky.“

„No a čo?“

„Máte päť detí,“ pokračoval Jon. „Troch synov, dve dcéry. Pravk je znakom vášho rodu. Osud chce, aby vaše deti tieto víčatá vychovali, pane.“

Bran si všimol, ako sa výraz otcovej tváre zmenil, a neušlo mu, že aj ostatní muži si vymenili pohľady. V tej chvíli Jona miloval z celého srdca. Dokonca aj v siedmich rokoch chápal, čo jeho brat práve urobil. Počty mu vyšli len preto, že vynechal seba. Zarátal dievčatá, dokonca aj maličkého Rickona, ale nie seba, ľavobočka s priezviskom Snow, ktoré na severe nosili podľa zvyku všetci, ktorí nemali to šťastie, aby sa narodili s vlastným menom.

Ich otec to pochopil tiež. „A pre seba nechceš žiadne víča, Jon?“ opýtal sa potichu.

„Pravk zdobí erb rodu Starkovcov,“ odpovedal Jon. „Ja nie som Stark, otec.“

Otec si Jona zamyslene premeriaval. Ticho náhle prerušil Robb. „Budem sa oň starať sám, otec,“ sľúbil. „Namočím kúsok plátna do teplého mlieka a budem mu dávať piť.“

„Ja tiež,“ pridal sa Bran ako ozvena.

Lord Stark si dlho zamyslene premeriaval synov. „To sa ľahko povie, ale ťažšie urobí. Nedovolím, aby ste na to mrhali časom služobníctva. Ak chcete tie šteňatá, musíte ich kŕmiť sami, rozumiete?“

Bran natešene prikývol. Víča sa mu zavrtelo v náručí a obľizlo mu tvár teplým jazykom.

„Musíte ich aj vycvičiť,“ pokračoval otec. „Sami. Hlavný psiar s nimi nebude mať nič spoločné, počujete? A nech vás chránia bohovia, ak ich zanedbáte alebo z nich vycvičíte kruté beštie, alebo sa k nim budete zle správať. Tieto psy sa nebudú podlizovať za sladkosti ani sa neodplazia, keď ich kopnete. Pravk dokáže človeku odtrhnúť ruku rovnako ľahko, ako obyčajný pes zabije potkana. Ste si istí, že to chcete?“

„Áno, otec,“ povedal Bran.

„Áno,“ súhlasil Robb.

„Tie mláďatá možno zdochnú tak či tak, aj keď sa o ne budete starať.“

„Nedochnú,“ povedal Robb. „Nedovolíme to.“

„Tak si ich nechajte. Jory, Desmond, pozbierajte ostatné víčatá. Je najvyšší čas vrátiť sa do Zimovresu.“

Až keď všetci vysadli na kone a zamierili domov, Bran si dovolil okúsiť sladkú chuť víťazstva. Medzitým sa mu víča zavrávalo pod plášť, hrialo ho, bezpečne zabalené na dlhú cestu domov. Bran premýšľal, ako by ho mal pomenovať.

V polovici mosta Jon prudko zastal.

„Čo sa deje, Jon?“ opýtal sa ho otec.

„Vy to nepočujete?“

Bran počul vietor v korunách stromov, dupot kopýt na drevených doskách, tiché kňučanie svojho hladného víčaťa, ale Jon zachytil niečo iné.

„Tam,“ povedal Jon. Otočil koňa a klusom zamieril späť cez most. Sledovali, ako zoskakuje do snehu pri mŕtvej pravličici a ako si kľaká. O chvíľu sa k nim vracal s úsmevom na tvári.

„Muselo sa odkotúľať od ostatných,“ povedal.

„Alebo ho odohnali,“ dodal otec a prezeral si šieste mláďa. Malo biely kožúšok, kým ostatné mláďatá boli sivé. Oči malo červené ako krv otrhaného muža, ktorého v to ráno popravili. Branovi napadlo, aké je zvláštne, že toto víča má oči otvorené, zatiaľ čo ostatné boli ešte slepé.

„Albín,“ usúdil Theon Greyjoy s krivým pobaveným úškrnom. „Skape ešte skôr ako ostatné.“

Jon Snow obdaril otcovho zverenca dlhým mrazivým pohľadom. „To si nemyslím, Greyjoy,“ povedal. „Ten je totiž môj.“

CATELYN

Lesy okolo Zimovresu Catelyn nikdy neprirástli k srdcu.

Narodila sa ako dcéra rodu Tullyovcov v Riavokrute na Červenom bodci Trojzubca. Tamojší boží háj bol slnečnou a vzdušnou záhradou, kde vysoké sekvoje vrhali škrvrité tieň na zvonivé bystriny, kde sa spev vtákov ozýval z ukrytých hniezd a vzduch napĺňala korenistá vôňa kvetov.

Bohovia Zimovresu uprednostňovali iný druh lesa. Bolo to prastaré temné miesto, tri akre pralesa, nedotknuté desaťtisíc rokov, uprostred ktorých vyrastal ponurý hrad. Páchol vlhkou hlinou a rozkladom a žiadne sekvoje tam nerástli. Bol to les odolných ochrancov, obrnených sivozeleným ihličím, rozložitých dubov a hrabov starých ako sama ríša. Mohutné čierne kmene sa tu tísli na seba, zatiaľ čo pokrútené konáre sa preplietali v korunách stromov, vytvárali hustú klenbu, a znetvorené korene bojovali vo večnej vojne pod povrchom zeme. Bolo to miesto hlbokého ticha a zámčivých tieňov a bohovia, ktorí tam bývali, nemali mená.

Catelyn však vedela, že dnes večer tam nájde svojho manžela. Vždy keď vzal život človeku, vyhľadával pokoj božieho hája.

Catelyn bola pomazaná siedmimi olejmi a meno dostala v dúhe svetla, ktorá naplnila sept v Riavokrute. Bola vychovaná vo viere tak ako jej otec, starý otec a jeho otec predtým. Ich bohovia mali mená a ich tváre jej boli rovnako známe ako tváre rodičov. Na bohoslužbách sa používalo kadidlo, voňala myrta, sedemboký kryštál presvecovalo svetlo a hlasy spievali piesne. Aj Tullyovci mali svoj boží háj ako všetky veľké rody, ale ten ich slúžil len na prechádzky, na čítanie či slnenie. Obrady sa konali v septe.

Ned dal pre ňu postaviť malý sept, kde mohla spievať siedmim tváram boha, v žilách Starkovcov však prúdila krv Prvých ľudí a ich bohovia boli starí bezmenní beztváří bohovia zeleného lesa, o ktorý sa delili s dávno zmiznutými deťmi lesa.

Prastarý čarostrom uprostred hája rozjímal nad hladinou jazierka s čiernou studenou vodou. Ned ho nazýval „strom srdca“. Jeho kôra bola biela ako kosť a tmavočervené listy pripomínali tisíce malých zakrvavených dlaní. Do kmeňa veľkého stromu bola vyrezaná podlhovastá tvár s melancholickými črtami a hlboko vpadnutými, zvláštne bdelymi očami, červenými od zaschnutej miazgy. Tie oči boli staré, staršie ako sám Zimovres. Videli, ako Brandon Staviteľ položil prvý kameň, ak boli mýty pravdivé; sledovali, ako okolo nich vyrastajú žulové múry hradu. Hovorilo sa, že tie oči vyrezali do kôry deti lesa počas temných storočí pred prechodom Prvých ľudí cez Úzke more.

Na juhu posledné čarostromy vyťali alebo vypálili pred tisícmi rokmi, okrem Ostrova tváří, kde svoju tichú stráž držali zelení ľudia. Každý hrad tu mal svoj boží háj, v každom háji bol strom srdca a každý z nich mal vlastnú tvár.

Catelyn našla manžela pod čarostromom, sedel na kameni obrastenom machom. Ľad mal na kolenách a čistil čepel' vo vode čiernej ako noc. Pod božím hájom sa tisícky rokov vrstvilo mŕtve lístie, ktoré pohltili zvuk jej krokov, hoci červené oči čarostromu ju sledovali. „Ned,“ oslovila ho potichu.

Zdvihol hlavu a pozrel na ňu. „Catelyn,“ povedal. Hlas mal chladný a odmeraný. „Kde sú deti?“

Vždy sa jej pýtal na to isté. „V kuchyni. Hádajú sa tam o menách pre vícatá.“ Rozprestrela si plášť na zem a sadla si k jazierku, chrbtom k čarostromu. Cítila jeho pohľad na šiji, ale snažila sa ho zo všetkých síl nevnímať. „Arya sa už do toho svojho zamilovala a Sansa je celá bez seba od radosti, ale Rickon si ešte nie je celkom istý.“

„Bojí sa?“ opýtal sa Ned.

„Trochu,“ pripustila. „Má len tri roky.“

Ned sa zamračil. „Musí sa naučiť čeliť strachu. Nebude vždy trojročný. A zima sa blíži.“

„Áno,“ súhlasila Catelyn. Pri tých slovách ju zamrazilo ako vždy. Heslo Starkovcov. Každý šľachtický rod mal svoje heslo. Rodinné mottá, frázy, modlitby, v ktorých sa chválili svojou cťou a slávou, sľubovali vernosť a pravdu, prisahali vieru a odvahu. Všetci okrem Starkovcov. Zima sa blíži. To boli ich slová. Nie prvýkrát sa zamyslela nad tým, akí zvláštni sú títo severania.

„Ten muž zomrel statočne, o tom niet pochýb,“ povedal Ned. V ruke držal kus naolejovanej kože, jemne ňou prechádzal po čepeli veľkého meča a leštil ju. „Bol som rád aj kvôli Branovi. Bola by si naňho hrdá.“

„Na Brana som vždy pyšná,“ povedala Catelyn s očami uprenými na meč. Hlboko v oceli videla jemné vlnky na miestach, kde sa pri kovaní stokrát prekladala. Catelyn nemala rada meče, ale nemohla poprieť, že Ľad je nesmierne krásny. Ukuli ho vo Valýrii, predtým než Staré dŕžavy zničila Skaza, v časoch, keď kováči pracovali aj s pomocou čarov a kúziel, a nielen s kladivom. Mal štyristo rokov a stále bol ostrý ako v deň, keď ho ukuli.

Jeho meno bolo ešte staršie, bolo dedičstvom z hrdinských čias, keď Starkovci vládli Severu.

„Tento rok to bol už štvrtý,“ povedal zachmúrene Ned. „Ten chudák bol celkom šialený. Niečo doňho zasialo strach tak hlboko, že k nemu moje slová nedoľahli.“ Vzdychol si. „Ben píše, že počet mužov v Nočnej hliadke klesol pod tisíc. A nie sú to len zbehovia. O mužov prichádzajú aj na prieskumných výpravách.“

„Môžu za to divosi?“ opýtala sa.

„Kto iný?“ Ned zdvihol Ľad a pohľadom skízol po celej dĺžke chladnej ocele. „A bude to ešte horšie. Možno príde deň, keď nebudem mať inú možnosť, iba zvolať všetkých rytierov a ísť za kráľom za Múr, aby som sa s ním popasoval raz a navždy.“

„Za Múr?“ Catelyn sa zachvela už pri tom pomyslení.

Ned videl des, čo sa jej zračilo v tvári. „Mance Nájazdník pre nás neznamená žiadne ohrozenie.“

„Za Múrom sú oveľa temnejšie veci.“ Obzrela sa na strom srdca, skízla pohľadom po bielej kôre a červených očiach, čo počúvali, pozorovali a donekonečna, pomaly prežúvali svoje myšlienky.

Nežne sa na ňu usmial. „Počúvaš priveľa príbehov starej dojky. Iní sú mŕtvi, rovnako ako deti lesa, zmizli pred osemtisíc rokmi. Majster Luwin by ti povedal, že vlastne nikdy neexistovali. Nikto živý ich nikdy nevidel.“

„Až do dnešného rána nikto živý nevidel ani pravka,“ pripomenula mu Catelyn.

„Mal som vedieť, že nemá význam hádať sa so ženou z rodu Tullyovcov,“ povedal so šibalským úsmevom. Ľad zasunul naspäť do pošvy. „Neprišla si za mnou, aby si mi rozprávala rozprávky pre deti. Viem, že toto miesto nemá rada. Čo máš teda na srdci, pani moja?“

Catelyn vzala manžela za ruku. „Dnes som sa dozvedela smutné správy, pane. Nechcela som ťa znepokojovať, kým si sa neočistil.“ Tú bolesť nedokázala nijako zmierniť, a tak mu to povedala otvorene. „Veľmi ma to mrzí, láska moja. Jon Arryn je mŕtvy.“

Pozrel jej do očí a ona videla, ako bolestne ho zasiahla tá správa. To však vedela už vopred. V mladosti Neda vychovávali pestúni v Orľom hniezde a bezdetný lord Arryn sa stal druhým otcom jemu aj jeho druhovi Robertovi Baratheonovi. Keď Šialený kráľ Aerys II. Targaryen žiadal ich hlavy, pán Orlieho hniezda radšej na protest vztýčil svoje zástavy s mesiacom a sokolom, ako by vydal tých, ktorých mal podľa prísahy chrániť.

A jedného dňa pred pätnástimi rokmi sa mu jeho druhý otec stal aj bratom, keď spolu stáli v septe v Riavokrute,

aby si zobrali za manželky dve sestry, dcéry lorda Hostera Tullyho.

„Jon...“ šepol. „Sú tie správy overené?“

„Bola tam kráľova pečať a list bol napísaný Robertovou rukou. Schovala som ho pre teba. Píše, že lord Arryn zomrel náhle. Dokonca aj majster Pycelle bol bezmocný, ale podával mu makovicový odvar a Jon sa netrápil pridlho.“

„To je podľa mňa chabá útecha.“ V tvári mu videla žiaľ, ale dokonca aj vtedy myslel najmä na ňu. „Čo tvoja sestra?“ opýtal sa. „A Jonov chlapec? Písalo sa tam niečo aj o nich?“

„Písalo sa tam len toľko, že sú zdraví a odišli do Orlieho hniezda,“ povedala Catelyn. „Keby sa radšej namiesto toho vybrali do Riavokrutu. Orlie hniezdo je vysoko v horách. Je to osamelé miesto, a vždy to bol domov jej manžela, nie jej vlastný. Každý kameň jej bude pripomínať lorda Jona. Poznám svoju sestru. Potrebuje útechu rodiny a priateľov.“

„Tvoj strýko je v Údolí, nie? Počul som, že Jon ho vymenoval za Rytiera brány.“

Catelyn prikývla. „Brynden pre ňu urobí, čo bude v jeho silách, a pre chlapca tiež. To je moja útecha, ale napriek tomu...“

„Choď za ňou,“ povedal Ned. „Zober so sebou aj deti. Zaplň sály hradu vravou, výskaním a smiechom. Jej syn potrebuje okolo seba iné deti a Lysa by so svojím smútkom nemala ostať sama.“

„Urobila by som to, keby som mohla,“ povedala Catelyn. „V liste boli však aj iné správy. Kráľ má namierené do Zimovresu, aby sa stretol s tebou.“

Nedovi chvíľu trvalo, kým pochopil jej slová, ale nakoniec sa mu smútok vytratil z očí. „Robert príde k nám?“ Keď prikývla, na tvári sa mu rozžiaril úsmev.

Catelyn si želala, aby mohla byť rovnako šťastná. Lenže počula, čo sa povrávalo na nádvorí – mŕtvy pravk v snehu, zlomené parožie v jeho hrdle. Strach sa v nej skrúcal ako had, ale prinútila sa usmiať na muža, ktorého ľúbila, na muža, ktorý neveril na zlé znamenia. „Vedela som, že ťa táto správa poteší,“ povedala. „Mali by sme poslať odkaz tvojmu bratovi na Múre.“

„Áno, samozrejme,“ súhlasil. „Ben bude chcieť prísť. Prikážem majstrovi Luwinovi, aby poslal na sever svojho najrýchlejšieho krkavca.“ Ned vstal a pomohol vstať aj manželke. „Dopekla, koľko je to už rokov? A nepošle nám nič iné, len toto? Nenapísal, koľko ľudí bude v jeho družine?“

„Akiste najmenej sto rytierov so všetkými sluhami a panošmi a okolo päťdesiat jazdcov. Cersei a deti cestujú s nimi.“

„Robert pôjde kvôli nim pomaly,“ povedal. „To je dobre. Budeme mať viac času, aby sme sa pripravili na ich návštevu.“

„V kráľovej družine sú aj bratia kráľovnej,“ dodala.

Ned sa pri jej slovách zamračil. Catelyn vedela, že nemá vrele vzťahy s rodinou kráľovnej. Lannisterovci z Casterlyho skaly prišli Robertovi na pomoc oneskorene, keď už bolo víťazstvo isté, a on im to nikdy neodpustil. „Nuž, ak je cenou za Robertovu prítomnosť povinnosť znášať Lannisterovcov, nedá sa nič robiť. Zdá sa, že Robert sa rozhodol priviesť so sebou polovicu dvora.“

„Tam, kam ide kráľ, nasleduje ho aj jeho ríša,“ poznamenala Catelyn.

„Teším sa, že zasa uvidím ich deti. Keď som naposledy videl toho najmladšieho, bol ešte prisatý na Lannisterkin prsník. Teraz už má možno aj päť rokov, ak sa nemýlim?“

„Princ Tommen má sedem,“ odpovedala. „Je Branov rovesník. Dávaj si, prosím, pozor na jazyk, Ned. Tá Lannisterka je naša kráľovná a hovorí sa, že je z roka na rok pyšnejšia.“

Ned ju chytil za ruku. „Samozrejme, musím usporiadať hostinu so spevákmi a Robert bude chcieť ísť na lov. Pošlem Joryho s čestnou strážou na juh, aby ich privítali na kráľovskej ceste a sprevádzali až sem. Ako ich všetkých nakýmime? Hovoríš, že už vyrazili? Doparoma aj s chlapom! A s tým jeho bezodným kráľovským žalúdkom.“

Zdroj: <http://www.slovtatran.sk/knihy/sagy-a-hra-o-trony/piesen-ladu-a-ohna/hra-o-trony#ukazka-z-knihy>